

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

לב.

ע"ז משפט
ג' מצות

שמו א מ"י פ"ו מהל'
תמרים הל' ג פמג
עשן קי טו"ע י"ד פ'
רמ טעף ה:
שמה ב מ"י פ"ה מהל'
תעשר שני הל' יא:
שמו ג מ"י פ"ו מהל'
מחנות עניס הלכה
יב:

שמו ד טושיע ייד קי
 רמ קשי
 כהנ"ה:
 שמה ה מיי קי מכל
 מתחיל הלכה
 טושיע ייד קי רמ קשי
 ק:

שָׁמַח וְזוּ מִי שִׂיד
מֵהֶלֶסוֹת מִסֵּדְרִין
הֵלֵךְ וְהֵלֵךְ וְ
שָׁנָה מִי שִׂיד מֵהֶלֶסוֹת
מִמֵּרִיס הֵלֶסָה יֵא
טוֹסֵ"ב יִיד סִיחֵן רַח עֵיף
יֵא

שנא ט מ"י פ"ו מהל'
ממרים הלכה יא
טו"ע שם:
שנב י מ"י שם הל' יג
טו"ע שם שם פפ"י
יב:
שנא ט מ"י פ"ו מהל'

שנבדל ממי שס' הל' ה'
טו"ש"ע סס סע"י
י"ט:
שנבדל ל' מי' פ"ה מהל'
ת"ס הל"א טו"ש"ע
סס סימן רמב סע"ף לב':

תורה אור השלם
 ו. כבוד את אביך ואת
 אמר למען וארבות וידי
 על האדמה אשר
 אלהך נתן לך

שמות כ יא
וְכָל־אֶתְרֵי־הָאָרֶץ יִשְׁלַח־לְךָ֙

2. צדק אהי
והאשתי כל הבוהקאי
משלי 3 ט
3. אלה תקלל ורשע ופלי
עור אלה תחת ונשלי
ורחמי סאלהקאי אני יי
וקרא יי
4. כי תצור אל יד וימס
בריס להלום עליה
תקשע לה סחיתות את
עצה לנרע עליו ברוח כי
משנ חאכל ואתו לא
חברת כי האדם עץ
סחית לבא משפץ
בצור. בריס כי ימס
ויהי חלק לפנים יום
5. עמודי עין לחתום
עליו וילקח בעמוד יום
להאיר להם ללכות יאס
ולקח סמות יא כ

גליון הש"ס

נח' משה בן. ע' נח' פ"א מ"א דפ"א: שם רפח"ל ליה ליקריה. ע' טורי חקן מגילה כח ע"א ד"ה א"ת משנ"ל:

תום' ר"י חזקן

[illegible]

ר"ב יהודה אומר מש"ב בן. מדקדק ר"י למ"ד מש"ב בן א"ס נודמן נ
כיצד א"ב ואזנית עלמא ואזנית חזירו כי"ד יעשה א"ס יעסוק
נכבד א"ביו ה"ל א"זנית חזירו קודמת דראמירין בללו מ"זנית
נכ"מ דף ג"ב. יכול אמר אל א"ביו אל תחזיר יכול ישמע אל מ"ל ו"ז
והיית אל תחזיר ש"אמר לו ו"ז

כנכודי דאל תמור נחםם לא אנטרן
קרא משמע א"כ דאנדה חניו
קודמ לניכוד אז ואס ואס יעסוק
באנדה חניו הרי אנדה קודמ
דכנין (דברס טו) אפס כי לא יהיה
בן אביו (צ"ב :ג.) שגן קודם לכל
אדם ואס יעסוק באנדה הרי כבוד
אניו קודם למאן דאמר משל בן
וגרסה לר"י שניח כבוד אביו ואנדה
חניו יעסוק באנדה דאמר
כינדו כל קודם היינו דוקא להניח
לאביו לעשות רצונו מעולם לפי שזכו
גוף הכינדו אבל באנדהו כיון שאין
האב נהנה באנדה עמיה אין הכן
חיב להפסיד אנדהו בשביל אביו
ואע"ג דאמרין בסמוך דאשט
אנרני ויטיל לוי אמינו כמליוו למד
משל בן ההם בחומו ענין שיש
לאב קורת רוח בכן כגון שזרקי לים
למירנה אימנא ארשני בימיה דא
לאו הכי אס כהנא משגלן רע הו"ל
דערב דכל חסידא ואינלו רשע הו"ל

[illegible]

אמר ליה דלמאי ליה זיל ענקי צבא
כישתא כלומר הורית ליה שיעשה כל
קך פשיטנו צבא א"ל אמאי לא אכפ"י
מר אמר ליה כגון וזו כפית בתמי
אמר ליה את צריכת לנך פירוש ובי
לא ידעת דכופין פשיטא דכופין ועוד
דלא מירושלמי שבהלמי למעלה כד
את ה' מהיזק אס יו ממון חייב
ואס לאו פטור ובכיצוד את ואס נאמר
כד את אכין ולא אמן דשטמט בין
יש לו און ובין אין לו הון:

דמחיל ליה ליקריה. וזכר
לומר שהדישו קודם לכן
שלא יהא כמו נחמיו לכול
חזיר ועלה בידו בעל טעם דאמר
לקמן בפ' במה (דף פא:) שזרץ
מחילה נספחה: ותיפוק ליה שמו
דרובא נספחין נהנה. לפוס היטא
ה"ק ואפילו יהיה סקלה חמוסה היו
נאכלין ואין זה נכון לפרש שלמי מה

היה קלה אלא הכי פירושו למה לי שריפה חמורה אפילו הם שוות
א נסקלים וינהו:

ומשקלו ומכבדו: מאי נפקא ניה מיניה. מאי
מאן חסרין כים איכא לגביה: פודין זה לזה מעשר שני. אם יש
לאביו מעשר שני פסודה הבן משלו לצורך אביו בלא חומש
ואחר"הרי הוה עופו שפרי הכן אוהבו ומזונותיו עליו ולא
עבר יבנה לגביה והרי הוא כמי

משל מי רב יהודה וזו
בר אושעיא אמר אמי
לרב ירמיה ואמרי ל
כמ"ד משל אב מיר
אביך ואת אמך ונאמ
מה להלן בחסרון כים
ואי אמרת משל אב
לביטול מלאכה ת"ש
האב ובנו הרב ותלמי
שני יומאביצא זה לזה
משל בן נמצא זה פה
לא צריך להעדרה
עלה אמר רבי יהוד

רב הווא: משום לפני עור. שגורס
 לבנו לחטוא: כפומבייני. במקום
 הנשפירה שאינו נסגר מדמיו. כן
 נגון כשלו: הנשפירין נשקלין.
 ששטמא אחד מן הנשפירין נסגר
 כנגדשקלין הרבה וקיי"ל (סנהדרין ד' עט):
 כל חייבי מיתות שחבורה ששטמטו
 ידוע ידוע אחד מהן נקלה ואחד מהן
 נשטמט. וכן ידוע נקלה שאין אחד
 נשטמט. ולכן הקל לנפוש חמור
 שאלו נחייבי צו: רבי שפטון אומר
 ידועו בשקילה. שהיא קלה דלית ליה
 לרבי שפטון שריפה חמורה משקילה
 ששטמא שפרס נסגהדרין (דף ד' רב)
 אחר ליה רב יהודה כרי. וזו
 יחזקאל לרב יחזקאל אבא לא תמניא
 הכי הנשפירין נשקלין והיו נשקלין
 רובא דא"כ אחאי חלית שטמא משום
 שריפה חמורה מיעוף. וזו ללית
 למימר טול שריפה דא"כ לא תנין
 גמיר מיעוטא: הנשקלין נשפירין.
 דשפירין רובא דרבו נשקילה
 חמורא: הפס רבנו הווא
 דקאמרי שהיא קלה: שפטון כו. הווא
 דקאמרי שהשקילה חמורה לאו שטמא
 למילתיהו אלא הכי אמרי ידועו
 שריפה חמור רובא דקאמרת ידועו
 בשקילה להקל עליהם אין אחד מיקל
 מאלף מחמיר שהשקילה חמורה: לא
 יומא לאכזר הכי. להודיע פתאום
 שהוא טועה דקאמרת ל"י לא תמניא
 הכי: כך כחב כחורא לעזרי קא
 שטמט ליה. והכי הווא כחורא לא
 נסגר על ד"ת: מקרא כחב כחורא
 כד. ואומר לו המקרא כמו שהוא כחב
 והוא עצמו יבין שטעה: אבא אומר
 שהשקילה מיע. ויש מזה אחרת ולפני
 לעשות כגון לקבוצ את המה או ליהי:

אחרים תיעשה על
אמר רב מתנה אביו אמר רב מתנה הלכה כאמי בן יהודה
אמר רב מתנה אביו אמר רב חסדא יהאב שמחל על כבו
שמחל על כבודו אין כבודו מחול ורב יוסף אמר
בכבודו כבודו מחול שנאמר וי' הולך לפניו יומם
התם הקדוש ב"ה עלמא דיליה הוא ותורה דיליה

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. כגון שחוט לי בהסתר.
תוס' ב"מ לג. ב. דאביו
נהנה מנזף הבחמה. שם.
ג. שאינו נהנה מן האבירה
שמפסיד הבן אע"פ שהוא
נהנה שהיה מכבדו בדבר
אחר. בשעה שמחזיר

אב קשה האבירה. חוס' ב"מ לג. ד. דעובר בכל תשחית ואין חייב לכבדו כזה. חוס' הרא"ש.
והאי דאמר אפי' מחור על המתחים לא שיתן לו ממנו ויחזור על המתחים אלא כגוס מכבדו
לאכתו ומתור זה צריך לחור על המתחים. חוס' הרא"ש. ועי' מהרש"א.

זמן

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones